

بسمه تعالی

یادداشت ۴

این هفته هم مجددا یکی از دانشجویان برای من یک ایمیل به زبان انگلیسی زده بود و سوالی پرسیده بود ولی من قبل از اینکه جواب سوال او را بدهم برایش ایمیل زدم:

" دوست عزیز، ما هر دو ایرانی هستیم پس به احترام ایران و ایرانی، به زبان فارسی مکاتبه کنیم."

این چندمین بار است که این ایمیل را در جواب افراد و بخصوص دانشجویان می‌زنم. بعضی‌ها ناراحت می‌شوند و دیگر مکاتبه نمی‌کنند بعضی‌ها هم به گرمی استقبال می‌کنند و می‌گویند که " نفس راحتی کشیده‌اند!!".

آخر من نمی‌دانم که چه اجباری داریم که وقتی هر دو طرف ایرانی هستیم، بخواهیم به انگلیسی مکاتبه کنیم. بعضی از ایمیل‌ها را که می‌خوانم فوراً متوجه می‌شوم که طرف، با هزار بدبختی و با کمک دیکشنری و ترجمه گوگل و غیره چهار کلمه را بلغور کرده و نوشته. آیا این نشانه «با کلاسی» است؟ چرا در محیط‌های دانشگاهی اینقدر دچار خودنمایی‌های کاذب و توخالی شده‌ایم؟ چرا پشت کردن به زبان مادری خودمان را که یک زبان کهن و ریشه‌دار است را افتخار می‌دانیم؟

البته در این بین، دانشجویان تقصیری ندارند. وقتی اساتید به زبان انگلیسی ایمیل یا پیامک می‌دهند دانشجو هم فکر می‌کند که لابد زشت است اگر به فارسی جواب دهد!!! و لابد می‌خواهد که کم نیاورد.

روزی با یکی از اساتید دانشگاه گدانسک که ایرانی است برای اخذ پذیرش، با ایمیل مکاتبه می‌کردم. بعد از چند مرتبه رد و بدل شدن ایمیل به زبان انگلیسی، طاقت نیاوردم و از ایشان خواستم که اگر اشکالی ندارد از این به بعد به فارسی مکاتبه کنیم. ایشان از این موضوع بسیار استقبال کردند و از آن به بعد، همه مکاتبات ما به فارسی انجام شد.

حالا شما تصور کنید که هر دو ایرانی، هر دو در داخل ایران، هر دو در یک شهر، هر دو در یک ساختمان، آنوقت به انگلیسی conversation کنیم!! واقعا خنده‌دار نیست؟

دوستان؛

بیایید احترام به فرهنگ و تمدن و زبان پارسی را از خودمان شروع کنیم.